కథా కౌముది

అపూర్వచిత్ర (సినీ నిర్మాణ సంస్థ) సహకారంతో కౌముది - రచన నిర్వహించిన కథల పోటీలో సాధారణ ప్రచురణకు ఎంపికైన కథ.

మరో మర్యాదరామన్న

విజయ కర్రా

ఆమె అతని జీవితంలోకి మెరుపులా వచ్చింది. ఏం జరుగుతోందో తెలిసి, తెలియక, తేలేసే లోపల అతని అర్ధాంగి అయ్యింది.

ఆ రోజు నాన్నమ్మ స్నేహితురాలి మనవడి పెళ్ళి. దగ్గరుండి ఆవిడని పెళ్ళికి తీసుకు వచ్చిన రాంబాబు పెద్దవాళ్ళు ఇద్దరూ కూర్చుని భోంచెయ్యడానికి వీలుగా టేబులు, రెండు కుర్చీలూ వేసాడు. ఆవిడకి, ఆవిడ స్నేహితురాలికి కావలసినవన్నీ రెండు ప్లేట్లలో వడ్డించుకొని వస్తున్నప్పుడు... మెరుపులా వచ్చి ఓ ప్లేట్ అందుకుంది ఆమె. మంచి నీళ్ళు తెస్తానంటూ వెళ్ళాకా "ఎవరీ అమ్మాయి?" అని రాంబాబు మనసులో అనుకున్న ప్రశ్ననే నాన్నమ్మ అడిగేసింది.

"నా మనవరాలు, పెళ్ళి కొడుకు బాబయ్య కూతురు, నీకు తెలుసుగా నా కొడుకు లిద్దరూ ఒకే ఇంట్లో వుంటారు, పిల్లలందరూ కలిసి పెరిగారు" ఆవిడ చెప్పుకు పోతోంది.

నీళ్ళ పాత్ర తీసుకుని నవ్వుతూ నడచి వస్తున్నా ఆమె అతనికి అమృతం తెస్తున్న దేవతలా కనిపించింది. వాళ్ళతో కబుర్లు చెపుతూ, నవ్వుతూ, మధ్య మధ్యలో చనువుగా అతనికి "నెయ్యి తీసుకు రండి, ఆ చేత్తోనే రెండు బూరెలు " అంటూ పురమాయిస్తూ - అలా అల్లుకున్న ఆమె తాలుకు ఆలోచనలతో అతను ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు.

ఓ వారం తిరక్కుండానే "మొన్న మనం చూసిన అమ్మాయిని, అదే వరలక్ష్మిని నీకు చెప్పొచ్చారుగా. నీకిష్టమేనా?" అని నాన్నమ్మ అడుగుతుంటే అతడు మొదట తెల్లబోయి, ఆ తరువాత ఆశ్చర్యపోయి, ఆ తరువాత ఆనందంతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపోయాడు. కళ్ళ మెరుపే సమాధానం అయి, తల వూపే అతని అంగీకారమయింది.

అలంకరించిన పట్టె మంచం పయిన తన పక్కనే కూర్చున్న ఈ ముద్దు గుమ్మ తనదేనా, అనుకుంటే అతనికి ఇంకా ఆశ్చర్యం గానే వుంది. వాళ్ళ నాన్నమ్మ చెపితే తనను పెళ్ళి చేసుకోవడానికి ఒప్పుకుందా అనుకుని అదే అడుగుతే, కిల కిలా నవ్వింది. అమ్మ తరపు అమెరికా అబ్బాయి, అన్న మెచ్చిన స్నేహితుడు స్టైల్‌గా, డ్రెస్సులు నలగకుండా ఫోజులు కొడుతూ వుంటే ఏ బేషజాలు లేకుండా, "ఎంతో అభిమానంగా పెద్దవాళ్ళ సేవలో మునిగి పోయిన ఈ అబ్బాయే నాకు నచ్చాడు" అంటూ చెపితే - వరాలిచ్చే దేవతలు ఇలాగే వుంటారు కామోసు అనుకుని 'మౌనమే వరమై, వరమే తనదై' అతనామెని దగ్గరికి తీసుకున్నాడు.

●●●

"ఏంటి రాంబాబు, నువ్వసలు వాడన్ని వెటకారం మాటలు అంటుంటే అసలెలా వూరుకున్నావ్? " కోపంలో వరలక్ష్మి మొహం ఎర్ర మందారంలా వుంది.

ఎవరి పెళ్ళిలో మొదట వాళ్ళు కలుసుకున్నారో ఆ అక్కిరాజు, వరలక్ష్మి పెద్దనాన్న కొడుకు, ఆ రోజు వాళ్ళిద్దరిని డిన్నర్‌కి పిలిచాడు.

"అసలు వాడెవడు? నీ ఉద్యోగాన్ని, నీ జీతాన్ని హేళన చెయ్యడానికి, కుళ్ళు మొహంగాడు. అయినా వాడి ఫ్రెండ్‌ని నేను వద్దన్నానని కోపం. ఫ్రెండ్‌తో కలిసి బిజినెస్ చేద్దామనుకున్నాడులే" లేచి రాంబాబుకి దగ్గరగా వచ్చింది. "అది కాకుండా వాడు మందు కొడితే మనిషి కాదు. ఏం మాట్లాడుతాడో వాడికే తెలియదు."

"అదీ, నువ్వే చెపుతున్నావు కదా అతని కారణాలు అతనికి వున్నాయి పాపం, అందుకే అలా మాట్లాడి వుంటాడు."

"అవి మాటలా, ఇన్సల్ట్ చెయ్యడం రాంబాబు, అయినా నువ్వో పెద్ద మొద్దబ్బాయివి" అంటూ అతని బుగ్గలు గట్టిగా పిండేసి "చూస్తూ వుండు ఆరు నెలలలో నిన్ను మార్చాకపోతే" వరలక్ష్మి గొంతులో ఉక్రోషం.

కందిన చెంపలని రాసుకుంటూ నవ్వాడు రాంబాబు.

" ఏంటి, నవ్వుతావు ఆరు నెలలు సరిపోవా, సరే ఆరు సంవత్సరాలు అనుకుందాం, ఈ ముద్దపప్పు అవతారానికి ఆ మాత్రం టైం పడుతుందిలే. నేర్చుకోరా బుజ్జికొండ" అంటూ వొళ్ళో వాలిపోతున్న ఆమెతో అన్నాడతడు "మా నాన్నమ్మ కూడా నన్నెప్పుడు ఇన్ని పేర్లు పెట్టి పిలవలేదు."

●●●

ఆరేళ్ళ ప్రణాళిక నుండి అరవయి వసంతాలకి సరిపడా బంగారు కలలు సృష్టించిన వరలక్ష్మి అతనితో పట్టుమని ఆరు నెలలు కూడా కలిసి గడపలేదు. ఓ నాలుగు నెలలు తనవాళ్ళతో కలిసి వున్నాక, ఓ చిన్న పోర్షన్ రెంట్‌కి తీసుకుని, మంచి రోజు చూసుకుని ఆ ఇంట్లో చేరారు వాళ్ళిద్దరు.

హాల్ నిండా సర్దుకోవలసిన సామాను, పక్క బట్టలు, కొత్త కర్టెన్స్, ఆ పక్కనే దేవుడికి దీపం పెట్టి, పాలు పొంగించి "నేను వచ్చే వరకు ఏమి ముట్టుకోకు, ఇద్దరం కలిసి సర్దుకుందాం" అన్న భర్తకి నవ్వుతూ వీడ్కోలు చెప్పింది ఆమె. అదే ఆమె ఆఖరి వీడ్కోలు అయ్యింది. ఆఫీసుకి వెళ్ళిన రెండు గంటలలోనే వార్త అంది తిరిగి వస్తే, అప్పటికే మంటల్లో మసిబారి పోయి, అతనికి అందనంత దూరాలకి వెళ్ళిపోయింది.

ఓదార్పులకి లొంగని బాధ, జ్ఞాపకాలని కడగలేని కన్నీళ్ళు.. తెలిసీ తెలియని జనం ఆఫీసులోను, బయట రకరకాల అనుమానాలు వ్యక్త పరుస్తూ ముందూ, వెనుకా మాట్లాడుతుంటే, ప్రచారాలు చేస్తుంటే తేరుకోవడానికి చాల ఏళ్ళు పట్టింది అతనికి. మళ్ళీ పెళ్ళికి ఒప్పించాడానికి అయిదేళ్ళు పట్టింది అతని వాళ్ళకి. కాలం ముందుకి కదిలి పదిహేడేళ్ళ వాడయ్యాడు రాంబాబు కొడుకు.

●●●

'మానిన గాయాన్ని కెలకడం' అన్న సామెతలోని తీవ్రత అనుభవంలోకి వస్తేనే తెలుస్తుంది.

ఎప్పుడో జాబులో చేరిన కొత్తలో పరిచయం పరమేశంతో రాంబాబుకి. చాల ఆప్పుడిలా పలకరించాడు. ఇప్పుడు మళ్ళీ మెయిన్ బ్రాంచ్‌కి ట్రాన్సఫర్ అయి వచ్చాడు, పని చేసేది ఒకే బిల్డింగ్ కాకపోయిన ఇక్కడా, అక్కడా, అప్పుడప్పుడు కలవడం.

ఓ రోజు కలిసి రాంబాబుని కాఫీకి రమ్మని ఆహ్వానించాడు. అక్కిరాజు తనకి చిన్నప్పటి స్నేహితుడని, అతని ద్వారా తనకి ఈ మధ్యే అన్ని సంగతులు తెలిసాయని చెప్పాడు.

"ఇంత చిన్నప్పటినుండి తెలుసు నాకు వరం, ఎంత చురుగ్గా వుండేదనుకున్నావు, అసలా తెలివి తేటలు అది, ఏ కలెక్టర్ భార్యో అవుతుందనుకునే వాళ్ళం. అసలేమిటో దాని రాత" అంటూ నిట్టూర్చాడు.

"మీరు ఇక్కడికి వచ్చే ముందు ఎక్కడ వర్క్ చేసారు సార్?" మాట మార్చడానికి ప్రయత్నించాడు రాంబాబు.

ఎదుటి మనిషి మనసుతో కాని, మాటతో కాని లెక్క లేదు పరమేశానికి. తన స్నేహితుడు కల్పించిన కథలకి, కబుర్లకి మరిన్నీ రంగులు అద్ది మాటల బాణాలు వదలడమే అతని ధ్యేయం ఇప్పుడు.

"అప్పుడప్పుడు సాయంత్రాలు కలుస్తుంటాను అక్కిరాజుని, ఓ పెగ్గేసుకుని కూర్చుంటాము. వాడు ఇప్పటికీ మరచి పోలేదనుకో వరాన్ని, చిన్నప్పటి ఫోటోలో చూపించి ఎంత ఏడ్పించాడనుకున్నావ్. మహారాణి యోగం ఇప్పిస్తానంటే కాదని వెళ్ళి పోయిందని ఒకటే రాగాలు."

'మందు మత్తులో ఇంకేం చెప్పుంటాడో' గొణుకున్నాడు రాంబాబు. వరలక్ష్మి పోయిన తరువాత బాగా తాగి, ఇంచు మించు ప్రతి రోజు అతడు తన ఇంటికి రావడం, "నువ్వే చంపావు దాన్ని, నిన్ను జైలుకి పంపించకపోతే చూడు" అంటూ బెదిరించడం నిన్నా, మొన్నా జరిగినంత పచ్చిగా గుర్తుకొచ్చాయి అతనికి. మనసు పిండినట్లయింది.

"అయినా నువ్వింట్లో ఉన్నప్పుడే, అలా ఎలా చూడకుండా అంత ఘోరం ఎలా జరిగి పోయిందోయ్?"

ఎవరో తనని బలంగా విసిరి గోడకేసి కొట్టినట్లయింది రాంబాబుకి. లేచి వెళ్తున్న పరమేశం మోహంలో శాడిజం తాలుకు మెరుపు.

●●●

మరోసారి ప్రింటర్ రూంలో కనిపించాడు పరమేశం. దారి కాచి మరీ మాట్లాడాడు. "అన్నట్లు నీకు తెలుసో లేదో, అక్కి రెండో అబ్బాయి కూడా అమెరికాకి వెళ్ళిపోతున్నాడు. వీడికే పాపం కాళ్ళకేదో ప్రాబ్లం. మెట్లు అవి ఎక్కలేడు. లేకపోతే వరలక్ష్మి పుట్టిన రోజున గుడికి వెళ్ళి దాని ఆత్మశాంతికి పూజ చేయించకుండా వుంటానా అని తెగ బాధ పడ్డాడనుకో".

"ఎన్నో ఏళ్ళయిపోయింది సార్, ఇప్పుడు మా మధ్య ఎలాంటి పరిచయాలు లేవు. ఇప్పుడా సంగతులెందుకండి" బేలగా పలికింది రాంబాబు గొంతు.

"నీకలాగే వుంటుంది లేవోయ్, ఎంతయినా వాళ్ళిద్దరూ సొంత అన్నాచెల్లెళ్ళకన్నా ఎక్కువగా పెరిగారు. అయినా వాడి బాధ నీకెలా అర్థం అవుతుంది" పరమేశం నోరు మాట్లాడుతోంది, నొసలు వెక్కిరిస్తోంది.

పచ్చి పుండయిన మనసుతో ఇంటికొచ్చాడు రాంబాబు. ఆ రోజు అన్నగారింట్లో డిన్నర్. భార్య పిల్లలని ముందు వెళ్ళమన్నాడు. షవర్ తిప్పి నించున్నాడు. తలపయినుండి జారుతున్న నీళ్ళతో కన్నీళ్ళు కలిసి పోతున్నాయి. శబ్దం రాకుండా ఏడ్చే ప్రయత్నంలో అతని భుజాలు కదిలి పోతున్నాయి. చాలా ఏళ్ళ తరువాత మూసుకున్న కళ్ళ ముందు వరలక్ష్మి మొహం, ఎర్ర మందారంలా "ఏంటి రాంబాబు ఎప్పుడు నేర్చుకుంటావు?" అడుగుతోంది కోపంగా.

●●●

కాఫీ తాగి లేవబోతున్న రాంబాబు వంకర నవ్వుతో అప్పటికే తన ముందు కూర్చుంటున్న పరమేశాన్ని చూసి ఉలిక్కి పడ్డాడు. "అన్నట్లు మంచి న్యూసోయ్, అక్కిరాజు అమెరికాకి వెళ్తున్నాడు. వాళ్ళ అబ్బాయి ఎప్పటినుండో రమ్మని అడుగుతున్నాడనుకో. వెళ్తే కాస్త మార్పుగా వుండి, మనసు కుదుట పడుతుంది కూడాను. ఏమంటావ్?"

"నేనేమంటాను సార్, ఎన్ని సార్లు చెప్పినా, మీరు పదే పదే అతడి విషయాలే నాతో ఎందుకు చెపుతున్నారో అర్థం కాక కొట్టుకుంటున్నాను. మరో సారి మీకు చెప్పేదేమిటంటే, వరలక్ష్మి నా మనసులో ఎప్పుడూ సజీవంగానే వుంది. కాని అన్నీ తెలుసుండి నన్ను

అనుమానించి, అవమానించేవాడే, ఎవరూ? మీ స్నేహితుడు, వాడు నా దృష్టిలో ఎప్పుడో చచ్చిపోయాడు. ఇకపయిన వాడి విషయాలు నా దగ్గర మాట్లాడితే ఏ మాత్రం మర్యాదగా వుండదు."

గట్టిగా, ఆవేశంగా మాట్లాడుతున్న రాంబాబు గొంతు విని అప్పటికే క్యాంటీన్‌లో చాలా తలలు వాళ్ళ కేసి తిరిగాయి. గతుక్కుమన్న పరమేశం అటూ, ఇటూ ఇబ్బందిగా చూస్తూ అన్నాడు "అహా, అదేంటోయ్ అలా అంటావ్, ఇద్దరికీ తెలిసిన వాడిని, మీ శ్రేయోభిలాషిని "

"నా శ్రేయోభిలాషి" గట్టిగా నవ్వాడు రాంబాబు. "సరేలెండి మీతో నాకు మాటలెందుకు కాని" అంటూ విసురుగా లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

అన్నగారి కూతురి పెళ్ళి, ఆ తరువాత కొడుకుని ఇంజనీరింగ్‌లో చేర్పించడానికి చెన్నయ్ వెళ్ళి రావడం, ఓ ఇరవయి రోజుల తరువాత ఆఫీస్‌కి వచ్చాడు రాంబాబు. లిఫ్ట్ కోసం ఎదురు చూస్తూ కనిపించాడు పరమేశం.

'సిగ్గులేని మొహానికి నవ్వే సింగారం'. నవ్వుతూ "ఏంటోయ్, ఏంటి సంగతులు? బొత్తిగా కనపడటం లేదు?" అడుగుతున్న పరమేశం కేసి రెండు క్షణాలు ఎవరో కొత్త మనిషిని చూసినట్లు చూసి తన వెనుక ఎవరినయిన పలకరిస్తున్నాడేమో అన్నట్లు ఓ సారి వెనక్కి తిరిగి చూసి మెట్లకేసి నడిచాడు రాంబాబు.

Click here to share your comments on this story